

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2004-2005

14 oktober 2004

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het sokkelwaterproject in Zuid-West-Vlaanderen

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de problemen bij de regeling van het grondverzet

Vraag om uitleg van mevrouw Agnes Bruyninckx tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de mogelijke aankoop door de Vlaamse regering van het Lappersfortbos in Brugge

Vraag om uitleg van de heer Rudi Daems tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, en tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de sanering van de Balmatt-terreinen te Mol

Vraag om uitleg van de heer Eloi Glorieux tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de geluidshinder veroorzaakt door nachtvluchten van en naar de luchthaven van Zaventem

Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de gevolgen van de klimaatverandering voor ons land

Vraag om uitleg van de heer Jacky Maes tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de problemen inzake machtiging voor bosuitbreiding

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de afbakening van risicozones voor overstromingen

Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed

Donderdag 14 oktober 2004

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.37 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het sokkelwaterproject in Zuid-West-Vlaanderen

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Decaluwe tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het sokkelwaterproject in Zuid-West-Vlaanderen.

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, het is niet de eerste keer dat het probleem van sokkelwater of het geologisch water hier of in de commissie voor Economie ter sprake komt. Aan de vorige Vlaamse Regering hebben we in beide commissies een groot aantal parlementaire vragen gesteld, vooral omdat het probleem geconcentreerd is in de regio Zuid-West-Vlaanderen.

Mijnheer de minister, volgende week zal ik een vraag over de textielsector stellen aan de minister van Economie. Degenen die het probleem volgen in de media weten dat de tewerkstelling in deze sector onder zeer zware druk staat. Dat zal nog meer het geval zijn vanaf 1 januari 2005 als de internationale handelsmarkten volledig open zijn. We moeten dan de strijd aangaan met ongelijke wapens.

Degenen die de geschiedenis van dit probleem kennen, weten dat de voormalige ministers, en dat zijn er nogal wat, vaak zeer concrete plannen en

initiatieven hebben voorgesteld die de actoren toch wat hoop gaven. Vooral voormalig minister Gabriëls was zeer concreet qua timing en bedragen. Tot op vandaag laten de beloofde oplossingen echter op zich wachten. Een aantal maanden geleden heb ik daarover voormalig minister van Economie Ceysens geïnterpelleerd. Ze zei dat er verregaande afspraken waren gemaakt in de regering over de ondersteuning van de zogenaamde grijswatercircuits als alternatief voor het sokkelwater.

De aanleg van een grijswatercircuit in de regio Kortrijk en in andere delen van West-Vlaanderen zou als pilootproject worden ondersteund. Toen werd vastgelegd dat het project zou verlopen via een gefaseerde aanpak. In een eerste fase zouden zich een twintigtal bedrijven aansluiten op dit circuit. De VMM zou optreden als de projectuitvoerder. De bijdrage van de beide beleidsvelden, namelijk Economie en Leefmilieu, zou 30 percent bedragen. Deze ondersteuning zou verder worden gekoppeld aan een gefaseerde verhoging van de heffing op het oppompen van sokkelwater. Daar zit een zekere logica in. Voorwaarde is dan wel dat alles ook wordt uitgevoerd.

Mijnheer de minister, het wordt moeilijker en moeilijker om de oppompvergunningen te bekomen. Uw administratie zou voor de verkiezingen een omzendbrief hebben verzonden waarin staat dat het afkoppelingsbeleid hoe dan ook zou worden doorgevoerd. We moeten wat dat betreft klare wijn schenken. Ik hoop dat we niet in een karkas-aanse situatie terechtkomen waarbij bedrijven enerzijds worden gedwongen om via zware investeringen af te koppelen en ze een aantal jaren later te maken krijgen met een ander systeem anderzijds.

Het project sokkelwater is tot op heden niet operationeel. Een aantal bedrijven in de streek heeft

Decaluwe

echter nu al beslist dat het niet langer kan wachten. Een deel wordt overgeheveld naar het Oostblok. De sector heeft meer dan ooit nood aan duidelijkheid over de timing en de concrete plannen.

Mijnheer de minister, welke stappen moeten nog worden genomen om het project op te starten en operationeel te maken? Wat is de timing van de verschillende fasen? Welke middelen worden uitgetrokken voor dit belangrijk project? In welke mate kan er rechtszekerheid worden gegeven aan de betrokken bedrijven zodat ze de garantie krijgen dat ze niet zonder sokkelwater – hun grondstof – zullen vallen in afwachting van het alternatief? In welke mate dient het afkoppelingsbeleid nog te worden doorgevoerd voor de bedrijven die in een dergelijke zaak participeren?

De voorzitter: De heer Wille heeft het woord.

De heer Paul Wille: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik begrijp de vraag van de heer Decaluwe. De textielsector is ons goed bekend. Zijn benadering is, en ik neem hem dat niet kwalijk, bijzonder economisch gericht. De problematiek situeert zich echter ook op het ecologische vlak. Hij plaatst het probleem in de regio die hij het best kent. Als we de consumptie uit de zogenaamde paleozoïsche sokkel beschouwen, dan zijn de evoluties zo fundamenteel dat dit probleem onmogelijk enkel vanuit het economische standpunt kan worden benaderd. De ligging van de aanwezige bron is in de loop van de afgelopen jaren verlaagd tot een dermate alarmeerd peil, dat een aangepast beleid zich aandiende.

Mijnheer Decaluwe, de opeenvolgende ministers – en het klopt dat het er heel wat zijn geweest – hebben zich met dit probleem bezig gehouden. Een constante is dat er moet worden opgetreden bij bepaalde aspecten van het beleid. Ik denk bijvoorbeeld aan het gebruik van dergelijk water als drinkwater. Bepaalde bedrijven in de regio van Oudenaarde gebruiken uitsluitend dit soort water. Als er dan een discussie wordt gevoerd over de financiering en de heffingen, dan botst men op sectorale problemen, die naargelang het moment en de economische toestand al of niet scherp worden gesteld.

Ik heb helemaal geen bezwaar tegen de vraag en ook niet met de gedeeltelijke oplossing die wordt

voorgesteld. Waarschijnlijk is dit op korte termijn mogelijk. Ik zou echter niet graag zien dat, indien een ad hoc-oplossing wordt gezocht voor een aantal specifieke bedrijven, het beleid dat werd uitgetekend tijdens de vorige legislatuur en ook vroeger, niet als een duurzame ontwikkeling zou worden beschouwd. Ik vind het logisch om naast een economische ook een ecologische benadering te geven.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, het is uiteraard mijn taak om naast het economische ook het ecologische aspect in overweging te nemen. Ik zal dat ook trachten te doen in mijn antwoord.

Mijnheer Decaluwe, het klopt dat het niet vanzelfsprekend is een oppompvergunning van water uit de sokkel te verkrijgen. In de sokkel ten zuiden van Oost- en West-Vlaanderen worden we geconfronteerd met de verlaging van de grondwaterstand en met een kwaliteitsvermindering. Dat is een zeer ernstig probleem. Daarom hebben tijdens de vorige zittingsperiode zowel de minister bevoegd voor het leefmilieu als de minister bevoegd voor economie verschillende initiatieven genomen. Het belangrijkste initiatief was het voorzien in andere bevoorradingsbronnen als alternatief voor het sokkelwater. Dat gebeurde dankzij de aanleg van een grijswatercircuit.

In tegenstelling tot wat de heer Decaluwe stelt, is niet de Vlaamse Milieumaatschappij of VMM de projectuitvoerder van het grijswatercircuit, maar wel de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening of VMW. Het gaat ook niet om het 'project sokkelwater', zoals in de vraag is gesteld, maar om het 'project grijswatercircuit'.

In de vraag om uitleg wordt ook verwezen naar het afkoppelingsbeleid. De uitvoering van dit beleid heeft een belangrijke impact op de haalbaarheid van het grijswatercircuit. Hoe zuiverder het water, hoe gemakkelijker het grijswatercircuit kan worden uitgebouwd en geëxploiteerd. Alvorens het project grijswatercircuit kon worden geoperationaliseerd, moest naast de vastlegging van de financiering en de wettelijke context ook de goedkeuring van de Europese Commissie worden bekomen. Die goedkeuring kwam er pas in de loop van mei, waarna de toenmalige regering het besluit

Peeters

omtrent de ondersteuning van de drinkwatermaatschappijen voor de aanleg van grijswatercircuits alsnog voor de verkiezingen van 13 juni 2004 goedkeurde.

Ik zal nu op de concrete vragen over de timing en dergelijke antwoorden. De VMW is volop aan de uitwerking van het project bezig. Zij onderzocht verschillende scenario's. Er moet nog een afweging gebeuren vooraleer een bepaald scenario kan worden gekozen en de timing voor de realisatie kan worden opgemaakt. De streefdatum voor het bepalen van het voorkeurscenario is 1 december 2004. Ik ga ervan uit dat nadien de zaak heel snel kan worden geconcretiseerd.

Wat de tweede vraag betreft, kan ik meedelen dat er wordt voorzien in een subsidie tot 60 percent van de investeringskosten, gelijk ten laste te nemen van de begroting Leefmilieu en van de begroting Economie. De middelen van Leefmilieu zijn voorzien op de leefmilieubegroting van het Minafonds, in de basisallocatie 361B6329 'subsidies aan drinkwatermaatschappijen en openbare besturen voor de uitbouw van tweedecircuitwater ter bescherming van het grondwater'.

Wat de derde vraag betreft, kan ik meedelen dat de vergunningen van de bedrijven die betrokken zijn bij het pilootproject voor korte termijn worden verlengd. De termijn wordt afgestemd op de timing van de uitvoering van het project. Op dit ogenblik wordt eind 2007 vooropgesteld. Voor Concordia is wegens het verdere onderzoek naar het hergebruik van proceswater een proefvergunning voor een jaar verleend.

En dan is er de laatste vraag. Op 12 juli stelde de toenmalige minister van Leefmilieu Tavernier in een brief aan de VMW dat het gebruik van grijs water door een bedrijf geen rechten creëert op het vlak van afvalwaterlozing en omgekeerd. In de brief stelde hij ook dat het de taak is van de leverancier van grijs water om op zoek te gaan naar alternatieven indien er onvoldoende water via de rioolwaterzuiveringsinstallatie beschikbaar is. Dat kan bijvoorbeeld tijdens de zomerperiode het geval zijn. Een mogelijkheid is het gebruik van oppervlaktewater. In dezelfde brief wordt ook gesteld dat Aquafin op geen enkele wijze eigendomsrechten kan doen gelden op het aangeleverde

water. Aquafin kan dus geen captatievergoedingen opleggen of tot een verhandeling van het water overgaan. Dit zou ook in tegenspraak zijn met de decretale opdracht en de doelstellingen van de NV Aquafin waarbij de taken van Aquafin worden opgevat als een dienstverlening - het zuiveren van stedelijk afvalwater - aan het gewest.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Ik dank de minister voor zijn duidelijk antwoord. In de sector bestond veel onduidelijkheid over de brief van toenmalig minister Tavernier. Men vreesde in een kafaiaanse toestand terecht te komen.

Inspeland op wat de heer Wille zei, wil ik duidelijk zijn. Het ecologische aspect is zeer belangrijk. Ik wil niet een herhaling van de toestand die zich in de jaren zestig voordeed in Ronse. Men had er zoveel water opgepompt dat er geen water meer was en de sector er gewoon is verdwenen. Dat brengt me bij een nevenaspect van het dossier waarover ik het al dikwijls heb gehad maar steeds zonder resultaat. Als geoloog-geograaf weet ik dat de geologische lagen in noord-zuidrichting liggen. Dat betekent dat de Walen en de Noord-Fransen het water van onder onze voeten wegpompen.

Misschien zou het goed zijn om dat ter sprake te brengen in het kader van het grensoverschrijdend overleg dat onder meer over de grensoverschrijdende milieuvervuiling gaat. We kunnen hier wel allerlei alternatieven formuleren, maar als de andere kant van de taal- en landsgrenzen niet meewerkt, dan zullen we worden verplicht om bijzonder dure investeringen te doen zonder dat dit ecologische resultaten zal opleveren. Ik roep daarom de minister op om eerder vroeg dan laat met hen contact op te nemen en deze zaak door te spreken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de problemen bij de regeling van het grondverzet

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot de heer Peeters,

Voorzitter

Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de problemen bij de regeling van het grondverzet.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, hoewel de nieuwe regeling over het grondverzet van kracht is sinds 1 januari 2004, is de regeling pas vanaf 1 april 2004 operationeel. Het is nu al duidelijk dat er zich een aantal problemen voordoen die een aantal wijzigingen aan de regeling noodzakelijk kunnen maken. In de praktijk blijkt dat nog steeds een groot deel van de architecten maar ook aannemers onvoldoende op de hoogte zijn van de nieuwe regeling. Bijgevolg dringt zich een sensibiliseringscampagne van de overheid op. Verder zijn er problemen met de administratie. Grondwijzer, de pas erkende bodembeheersorganisatie, is van oordeel dat de regeling van het grondverzet een administratieve rompslomp met zich meebrengt. Terwijl de Vlaamse overheid alle mogelijke middelen aangrijpt om administratieve vereenvoudiging door te voeren, is het ook logisch dat de administratieve rompslomp die met het grondverzet gepaard gaat, zo veel mogelijk wordt beperkt.

Zo stelt Bouwwijzer voor om grond die op dezelfde plaats opnieuw wordt gebruikt, vrij te stellen van een technisch verslag en van een bodembeheersrapport. Ten slotte stelt zich een probleem bij de afzet van de grond zelf. Dit is eigenlijk het belangrijkste probleem. Aannemers maar ook vele gemeenten beschikken niet altijd over een geschikte plaats om de grond tijdelijk op te slaan. Bovendien is de prijs voor de afvoer van al dan niet vervuilde grond vrij hoog. Dit brengt voor de bouwheer, waaronder ook gemeenten, een grote meerkost, zonder toegevoegde waarde, met zich mee.

Graag had ik van de minister een antwoord verkregen op de volgende vragen. Een: werd er reeds door uw administratie een sensibiliseringscampagne gevoerd over de regeling van het grondverzet? Zo neen, is de minister alsnog bereid zo'n campagne te voeren? Twee: is de minister van mening dat de administratieve rompslomp inzake

grondverzet kan worden beperkt door onder meer een vrijstelling te verlenen van het afleveren van een technisch verslag als de grond op dezelfde plaats wordt hergebruikt? Drie: veel gemeenten maar ook aannemers kampen met plaatstekort om de grond te kunnen opslaan. Hoe wil de minister dat probleem oplossen? Vier: de kostprijs van het grondverzet kan soms zeer hoog oplopen bij niet vervuilde tot licht vervuilde grond. Dat betekent voor vele gemeenten dan ook een grote hap uit hun budget. Is de impact van dit voorstel ooit voorgelegd aan de VVSG, en wat waren de bemerkingen?

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik wil me graag aansluiten bij deze vraag. Een klein jaar geleden heb ik hierover aan uw voorganger een vraag gesteld, mijnheer de minister. Een essentieel onderdeel van een regeling terzake is een controle van de sector zelf. De traceerbaarheid van de uitgegraven bodem moet zeker en vast aanwezig zijn. Het vermijden van bodemverontreiniging is duidelijk goedkoper dan een sanering achteraf. Dat is de essentie.

Ik vraag u net als aan uw voorganger of het niet nuttig zou zijn om na de eerste maanden een evaluatie te maken en dan eventueel bij te sturen. Toenmalig minister Sannen antwoordde toen: 'Op basis van de bevindingen opgedaan binnen de ambtelijke werkgroep Grondoverschot onder het voorzitterschap van de heer Desmyter, secretaris-generaal van het departement LIN, en meer bepaald na evaluatie van de resultaten van de VZW Grondbank en van verschillende dossiers die nu reeds in behandeling zijn, kan de huidige regelgeving bijgestuurd worden. Navolgend zal de regelgeving zeker nog geëvalueerd worden en wanneer nodig bijgestuurd worden in overleg met alle betrokken actoren.'

Heeft uw voorganger dat nog gerealiseerd? Zo ja, wat is er intussen veranderd? Zo neen, wat zijn uw plannen?

De voorzitter: Mijnheer de minister, ik heb ook nog een vraag. Soms was het moeilijk te volgen wie wat ging doen. In elk geval zijn er problemen en pijnpunten die niet bij iedereen bekend zijn. Een evaluatie zou wellicht direct een oplossing

Voorzitter

aanbieden. Die zal op administratief vlak liggen. De procedure zou in elk geval vereenvoudigd kunnen worden zodat de gemeenten geen eindeloze weg meer moeten afleggen om hun projecten te realiseren.

Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, de grondverzetregeling is voorwerp van diverse sensibiliseringscampagnes naar belanghebbenden. Reeds vóór de voorziene datum van de inwerkingtreding van de grondverzetregeling op 1 januari 2004 hebben OVAM-personeelsleden hun medewerking verleend aan diverse studiedagen en infosessies in samenwerking met de erkende bodembeheerorganisaties VZW Grondbank en VZW Grondwijzer. Dit gebeurde zowel om de kosten te drukken als om een grote efficiëntie te realiseren bij het bereiken van het doelpubliek.

Tevens heeft OVAM na de inwerkingtreding van de regeling een informatiebrochure opgesteld die voor iedereen beschikbaar is en die naar alle gemeentebesturen werd gestuurd. Momenteel levert OVAM een bijdrage aan studienamiddagen georganiseerd door de VZW Grondbank. Het doelpubliek van deze infosessies zijn de gemeentelijke ambtenaren. Daarnaast biedt de website van OVAM steeds alle relevante informatie over de grondverzetregeling. Mocht blijken dat deze initiatieven onvoldoende zijn, dan moeten we nagaan wat we nog kunnen doen. De VZW's zullen zeker hun verantwoordelijkheid opnemen, en OVAM zal zich daarbij aansluiten.

We kunnen nu reeds stellen dat we hoe dan ook de ambitie hebben om de kostprijs en de administratieve overlast terug te dringen. De wetgever was er zich terdege van bewust dat de grondverzetregeling gepaard zou gaan met bijkomende administratieve verplichtingen en onderzoeksinspanningen. Daarom besliste de Vlaamse Regering dat LIN een evaluatie moet uitvoeren van de normering en van de impact van de regeling op de kostprijs van de infrastructuurwerken, terwijl OVAM de grondverzetregeling in haar totaliteit moet evalueren. De afronding van deze evaluatieverslagen wordt begin volgend jaar verwacht. In ieder geval werd er voor de nutsbedrijven reeds een op-

lossing voor de aanleg van buisleidingen ingevoerd. Op uitgegraven bodem die terug wordt aangebracht op de plaats van uitgraving, moet geen bemonstering worden uitgevoerd. Het technisch verslag beperkt zich daarbij tot een beschrijving van de werkwijze. Om nog andere types van grondverzetwerken vrij te stellen van het opstellen van een technisch verslag en van het verkrijgen van een bodembeheerrapport zal worden gewacht op voornoemde evaluatieverslagen.

Vanaf 1 april 2004 is de opslag van uitgegraven bodem uitdrukkelijk geregeld in de Vlarem-wetgeving. Op deze wijze wordt een grotere duidelijkheid geschapen voor gemeenten en aannemers die willen overgaan tot het gecentraliseerd tussentijds opslaan van uitgegraven bodem als oplossing voor het plaatsgebrek op de werven. Opslag van niet-verontreinigde grond is slechts vergunningsplichtig zodra de grond meer dan één jaar wordt opgeslagen en indien de opslag meer dan 1000 kubieke meter bedraagt. Indien een gemeente verder wil gaan en grotere partijen uitgegraven bodem wil opslaan, kan ze hiervoor steeds een vergunning aanvragen. Eventueel kunnen verschillende gemeenten samenwerken om een centrale vergunde opslagplaats te beheren.

De regelgeving grondverzet is het resultaat van een breed overleg tussen de privé-sector en de bevoegde administraties LIN en OVAM. Reeds in 1998 werd de VVSG hierbij uitgenodigd. Voor zover ik weet heeft de VVSG echter nooit structurele opmerkingen aan mijn administratie overgemaakt. In de evaluatieronde van de werkgroep van LIN wordt onder meer het aspect van de kostprijs van de grondverzetregeling bekeken. We zullen de VVSG opnieuw uitnodigen om hieraan mee te werken.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. De LIN-evaluatie is natuurlijk een zeer goed punt. We kijken ernaar uit. Ik hoop dat de grondverzetregeling snel kan worden bijgestuurd.

Ik hoop dat er aan de campagnes nog aandacht wordt besteed, vooral door de aannemers en de architecten, want blijkbaar hebben ze bij deze groep hun doel gemist.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Agnes Bruyninckx tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de mogelijke aankoop door de Vlaamse Regering van het Lappersfortbos in Brugge

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Bruyninckx tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de mogelijke aankoop door de Vlaamse Regering van het Lappersfortbos in Brugge.

Er zijn nog een paar vragen inzake dit symbooldossier in Vlaanderen. Ik stel voor dat wanneer iemand aanwezig is die er ook een vraag over wilde stellen, zich nu aansluit, want we laten maar eenmaal gedurende het zittingsjaar een vraag over hetzelfde onderwerp stellen.

Mevrouw Bruyninckx heeft het woord.

Mevrouw Agnes Bruyninckx: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het Lappersfortbos te Brugge, 19 hectare groot, groeide de voorbije jaren uit tot een symbooldossier voor de zonevreemde bossen in Vlaanderen. Sinds 1977 is het grootste deel, 8 hectare, ingekleurd als parkgebied en dus niet bedreigd. Een strook van 3 hectare is gereserveerd om de bestaande Vaartdijkstraat te verbreden, een andere strook van 5 hectare is voorzien voor een KMO-zone maar is eigenlijk nauwelijks bruikbaar wegens het moerasig karakter. Ten slotte is er nog 3 hectare industriezone palend aan Ten Briele.

In Brugge bestaat over een kleine 13 hectare van de 19 dus al lang geen discussie meer om ze als groene bestemming als het ware te betonnen. Het BPA Ten Briele bepaalt dat de hectaren die als KMO-zone en industriezone zijn bestemd, moeten kunnen worden ontwikkeld als gemengd regionaal bedrijventerrein. Het BPA werd door de voltallige Brugse gemeenteraad, ook door het toenmalige Agalev, in het voorjaar van 2000 goedgekeurd. Deze optie werd ook behouden in de eerste versie van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan van Brugge, dat om andere redenen werd afgekeurd door minister Van Mechelen, maar wordt nu ook

behouden in het nieuwe ontwerp van gemeentelijk ruimtelijk structuurplan. De visie van de stad is dus duidelijk.

Voormalig Vlaams minister en huidig parlements-lid mevrouw Dua had anderhalf jaar geleden 2,5 miljoen euro veil voor de aankoop en het integrale behoud van het bos. Op 10 april 2003 werd immers een principiële overeenkomst gesloten tussen toenmalig minister van Leefmilieu Dua en eigenaar Fabricom. Maar in de verkoopovereenkomst had de eigenaar van het bos in een clause zijn lot verbonden aan het fiat van de stad Brugge, die compensaties eiste voor het verlies aan 8 hectare industriegrond.

Na de zomer van 2003 zou de officiële procedure voor aankoop door toenmalig minister Sannen in gang zijn gezet en naar de Inspectie van Financiën zijn doorgestuurd. Het Lappersfortbos is ondertussen nog steeds niet aangekocht door de Vlaamse Regering. Het Vlaams Blok zit hier ook niet op te wachten. Tijdens het afbakingsproces van het regionaal stedelijk gebied Brugge werd immers duidelijk dat Brugge met een tekort aan industriegrond kampt. Met het ondertussen ook al overbekend geraakte Chartreusegebied inbegrepen, is er in Brugge nog maar 30 hectare industriegrond. Het BPA Ten Briele zoals het in het voorjaar van 2000 door de Brugse gemeenteraad unaniem werd goedgekeurd, moet dan ook worden gerespecteerd zodat daar een ambachtelijke zone kan worden ontwikkeld.

In de Brugse regio viel de voorbije maanden altijd te horen dat het dossier van het Lappersfortbos gekoppeld was aan het gewestelijk RUP voor de realisatie van een hoogwaardige en innoverende dienstverleningszone rond de Chartreuseweg in Brugge. Dit gewestelijk RUP moest een voorafname zijn van de afbakening van het regionaalstedelijk gebied Brugge waarvan reeds enkele maanden het voorontwerp klaar is. Met andere woorden: de realisatie van de dienstverleningszone in het Chartreusegebied zou het Brugse stadsbestuur over de brug halen om het Lappersfortbos in zijn integraliteit los te laten en de aankoop van het bos door de Vlaamse overheid te gedogen. Hiervoor zou natuurlijk een bestemmingswijziging nodig zijn via een gewestelijk RUP.

Mijnheer de minister, volgens de lokale Brugse pers kreeg u onlangs een delegatie van het Groene

Bruyninckx

Gordel Front over de vloer waarbij u hun zou hebben gezegd dat u niets kon beloven. Ik had van de minister dan ook graag een overzicht van de actuele toestand gekregen en een antwoord op volgende vragen.

Zal de Vlaamse overheid het Lappersfortbos in Brugge nu al dan niet aankopen? Wanneer zou dit dan gebeuren? Heeft de Vlaamse overheid hiervoor op de begroting 2004 middelen uitgetrokken en hoeveel? Klopt het dat de verkoopovereenkomst ook na 31 december 2004 nog kan worden verlengd of is het zo dat de verkoopovereenkomst enkel gebaseerd is op goede wil en bij afloop juridisch waardeloos is?

Is het juist dat de aankoop van het dossier gekoppeld is aan de realisatie van een hoogwaardige dienstverleningszone rond de Chartreuseweg? Wacht de minister voor de aankoop van het Lappersfortbos op de definitief goedgekeurde afbakening van het regionaalstedelijk gebied Brugge en de realisatie van de eerder vermelde dienstverleningszone?

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Met enige terughoudendheid wil ik zeer algemeen iets zeggen over dit dossier. Het Lappersfortbos moet worden gezien als een element van de groene gordel rond Brugge, en meer bepaald als deel dat het dichtst bij het Brugse stadscentrum gelegen is. Vandaar dat de natuurwaarde en het passief recreatieve aspect belangrijke gegevens zijn.

Bepaalde delen die op dit moment staan aangeduid op de gewestplannen als industrieterrein of KMO-zone, kunnen slechts tegen een hoge kostprijs ontsloten worden. De aankoop is niet alleen van belang voor het behoud van het bos op zich, maar ook voor het beheer. In het gebied zijn er delen die volledig verwilderen en als natuurwaarde jaar na jaar achteruit gaan. Door een aankoop zou men naar een aangepast beheer kunnen gaan.

De algemene discussie gaat niet alleen over aankoop maar ook over aanbod van industrieterreinen. We moeten op dat vlak niet alleen nagaan wat

er nog beschikbaar is, in de betekenis van 'niet gebruikt', we moeten ook naar een veel intensiever gebruik van gebieden die aangeduid staan als industrieterreinen en die soms maar voor een derde of zelfs minder worden benut. In de omgeving van Brugge en in Brugge zelf is dat duidelijk het geval. Bovendien moet men ook kijken naar gronden die als dusdanig zouden kunnen worden gebruikt maar die moeten worden gesaneerd, ik denk bijvoorbeeld aan de Carcoke-site of ruimer bekeken ook aan Plassendale.

Als je dat allemaal bekijkt, lijkt het behoud van het terrein als bos en de aankoop ervan aangewezen. We moeten ons bovendien verzetten tegen een koehandel waarbij het ene dossier tegen het andere wordt geruild.

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik ben heel blij dat we voor de eerste keer in vijf jaar opnieuw een minister van Leefmilieu hebben met realiteitszin. Er zijn inderdaad een aantal mensen bij hem op bezoek geweest en hij heeft van meet af aan gezegd dat hij niets kon beloven en weinig grote uitspraken zou doen. Dit staat in tegenstelling tot voormalig minister Dua en haar respectieve opvolgers – ik ben de tel kwijt hoeveel dat er waren – die allerhande stoere uitspraken deden zonder dat die waren gedekt door de regering en geen enkele budgettaire dekking hadden. Het dossier van het Lappersfortbos is volledig verrot.

Mijnheer de minister, ik stel me nog steeds de vraag – maar dat zal wel te maken hebben met mijn economische opleiding – of 2,5 miljoen euro niet te veel geld is voor dat aantal hectare. De Vlaamse overheid kan met dat geld dingen doen waar de mensen echt behoefte aan hebben.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, dit is een dossier met een grote symbolische waarde en een lange en complexe geschiedenis. Mijnheer Tavernier, ik zal hier niet op ingaan.

Ik wil rustig en duidelijk antwoorden op de vraag. Ik heb mijn diensten de opdracht gegeven het dossier opnieuw samen te stellen, want er is geen vol-

Peeters

ledig dossier. Als het dossier volledig is, zal ik een goed afgewogen beslissing nemen. Daarbij zal ik rekening houden met de bestemming, de prijs, de oppervlakte en de nood aan stadsbossen.

Zoals de voorbije maanden en weken is gebleken in het kader van het akkoord van de begroting, sta ik voor een verantwoord gebruik van overheids-geld – ook wat betreft de oppervlakte bos die we kunnen beschermen of aanplanten met een bepaald beschikbaar krediet.

Er ligt geen verkoopovereenkomst voor, maar een aanbod van Fabricom NV, gebaseerd op gesprekken tussen het bedrijf en mijn voorgangers. Het aanbod dateert van 10 april 2003 en gaat hoofdzakelijk over de verkoop van ongeveer 3 hectare industriegebied, palend aan Ten Briele. Het totaal bedrag is bijna 2,8 miljoen euro voor een kleine 8 hectare.

De vervaldatum van dit aanbod is 31 december 2004. Ik ga ervan uit dat daarna de betrokken partijen opnieuw alle vrijheid verwerven. Ik zal de beslissing over het al dan niet aankopen van de betrokken percelen niet uitstellen tot 31 december 2004, maar zo snel mogelijk een beslissing nemen op basis van het dossier.

Ik maak zelf geen koppeling tussen het Lappersfortbos en het Chartreuse-dossier. Ik neem er nota van dat Fabricom NV in het aanbod verwijst naar de noodzaak van een akkoord met de stad Brugge. Hiermee wordt de door de stad Brugge gevraagde compensatie voor de ruimtebalans bedoeld, in het geval van aankoop van het Lappersfortbos. Hierdoor wordt de voor bedrijvigheid vooropgestelde ruimte behouden.

De voorzitter: Mevrouw Bruyninckx heeft het woord.

Mevrouw Agnes Bruyninckx: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. U volgt de burge-meester van Brugge dus niet, als hij een koppeling vraagt tussen de twee dossiers.

Minister Kris Peeters: Ik maak geen koppeling tussen het Lappersfortbos-dossier en het Chartreuse-dossier, maar ik neem er nota van dat Fabricom NV dit wel doet.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Rudi Daems tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, en tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de sanering van de Balmatt-terreinen te Mol

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Daems tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, en tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de sanering van de Balmatt-terreinen te Mol.

De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in Vlaanderen worden we geconfronteerd met allerlei types van bodemverontreiniging. We hebben veel oude stortplaatsen, verspreide diffuse verontreiniging zoals de zware metalen in Limburg en de Kempen en lekkende stookolietanks, maar we hebben ook veel verlaten en meestal vervallen industriepanden met overblijfselen van industrieën die vandaag niet meer actief zijn zoals leerlooierijen, gasfabrieken en asbestverwerkende industrie.

Vandaag wordt op alle niveaus actie ondernomen. De OVAM begeleidt saneringsprojecten als de vervuiler gekend is, en doet aan ambtshalve sanering als de vervuiler niet gekend is, in faling is of onwilling is om te saneren.

Tijdens de vorige legislatuur werd de aanpak van de brownfields geïntroduceerd. Het doel is een winwinsituatie te creëren. Gelijktijdig met de sanering wordt overgegaan tot de ontwikkeling van de terreinen, om de druk op de greenfields te doen afnemen.

Er werden 10 concrete brownfield-projecten goedgekeurd. In het zomerakkoord van 2002 werden er drie als prioritair aangeduid: La Floridienne in Gent, Willebroek-Noord en Balmatt in Mol. La Floridienne is in uitvoering, de twee andere, voor zover ik weet, nog niet.

Daems

Mijnheer de minister, het brownfield-project in Mol gaat over een vrij zwaar verontreinigd terrein, met langs de ene kant asbest, en langs de andere kant toluen en andere solventen in het grondwater. De saneringskost, inclusief het slopen, wordt geschat op minstens 10 miljoen euro. Dat is niet niks voor een terrein van ongeveer 7 hectare.

In 2001 werd een eerste poging ondernomen door de NV Environmental Technology Valley om het dossier te deblokken. Dat is jammer genoeg niet gelukt, waarschijnlijk omwille van de hoge kostprijs.

De vorige Vlaamse Regering gaf aan de GOM-Antwerpen de opdracht om het project op gang te krijgen. Samen met de OVAM en de Intercommunale Ontwikkelingsmaatschappij voor de Kempen (IOK) werd een voorstel van juridische structuur en financiering voorgesteld. Dit werd in het voorjaar van 2004 aan de betrokken ministers bezorgd.

Het Vlaamse Gewest moet zijn verantwoordelijkheid nemen, wat kan betekenen dat de filosofie van de brownfields misschien niet volledig kan worden toegepast. Door de hoge factuur zal een break-even voor de ontwikkeling van dat terrein allicht niet mogelijk zijn.

De OVAM heeft een voorstel gedaan voor een gedeelde verantwoordelijkheid. De OVAM draagt de lasten van de sanering, inclusief de sloop van de gebouwen. Aan minister Van Mechelen werd het voorstel gedaan om de kosten voor de herontwikkeling van het terrein ten laste te nemen. De OVAM vraagt om te bekijken of de inkomsten uit het fonds voor leegstaande en verwaarloosde bedrijfspanden daarvoor kan worden aangesproken.

De OVAM zou een last dragen van ongeveer 4 miljoen euro. Aan minister Van Mechelen werd, via het vernieuwingsfonds of andere financieringskanalen, een gelijkaardige inspanning gevraagd. In het kader van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling zou een projectvoorstel van iets meer dan 1 miljoen euro worden ingediend door de provincie Antwerpen en IOK.

Mijnheer de minister, de vragen die ik u zal stellen, zijn ten dele ook gericht aan minister Van Mechelen. Ik neem echter aan dat een gecoördineerd antwoord kan worden gegeven. Zijn de leden van deze regering, en in het bijzonder uzelf en minister

Van Mechelen, bereid om dit dossier verder als prioritair project te behandelen? Zijn de destijds uitgetrokken middelen uit het OVAM-budget nog steeds voorhanden? Werden via de middelen die minister Van Mechelen ter beschikking heeft de vroeger voorgestelde mogelijkheden van cofinanciering verder onderzocht?

De GOM heeft haar opdracht afgerond. Er werd druk overleg gepleegd. Alle betrokken partijen hebben zelfs een vergadering gehouden op het kantoor van de minister-president. Er werd ook veel ambtelijk overleg gepleegd en er zijn discussies tussen de kabinetten gevoerd. Werd dat overleg na een – naar ik aanneem – periode van stilte voortgezet? Indien u verder aandacht wenst te geven aan dat project, wat is dan de timing die wordt vooropgesteld om het te finaliseren?

De voorzitter: De heer Wille heeft het woord.

De heer Paul Wille: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de vraagsteller is natuurlijk een goedgeïnformeerd en achtbaar lid van het Vlaams Parlement. Hij heeft dit probleem tijdens de afgelopen jaren mee behandeld in het kabinet. Ik heb daar niets op tegen. De vragen worden niet gesteld vanuit een gebrek aan kennis. Als het specifieke probleem hier ter tafel komt, dan moeten we het situeren in de algemene discussie over de bodemsanering. Tijdens de voorgaande jaren hebben we tijdens de discussies over de financiering van het milieubeleid gezegd dat dit probleem stiefmoederlijk werd behandeld.

Als ik goed ben ingelicht, wordt, ondanks de regeringsverklaring, het krediet van 49 miljoen euro van 2004 voor het bodemsaneringsfonds van OVAM teruggebracht tot 5 miljoen euro in 2005. Dat is twee keer het bedrag voor het Lappersfortbos. Als we het hebben over Balmatt, gaat het om 4 miljoen euro. De plannen om de terreinen van Umicore te saneren kunnen we dan vergeten. Mijnheer de minister, u zult het bedrag niet kunnen optellen en het twee keer uitgeven.

Mijnheer Daems, u neemt een bocht als u zegt dat de filosofie van de brownfields niet van toepassing is op het dossier van Balmatt. In de geest van u en uw politieke vrienden zal die filosofie niet veel van toepassing zijn. De bedoeling van onze groene vrienden is niet echt om aan de ontwikkeling van brownfields te doen via cofinanciering. Als we in

Wille

de toekomst ernstig en eerlijk willen werken aan de bodemsanering, is dat waarschijnlijk nodig.

In de regeringsverklaring wordt een taak toegewezen aan de PMV. Als wordt gesteld dat er geen middelen zijn, dan moeten we ook goed beseffen wat dit betekent. Als het regeerakkoord wordt uitgevoerd, moet de PMV haar middelen zoeken buiten de begroting. Hoe zal ze dat doen? Door geld te lenen. Hoe zal ze dat geld lenen? Door de verkoop van aandelen van de GIMV, van de VMH of van wie dan ook. Voor zover ik het dossier ken, is alles vastgelegd. Voor de brownfields is er vandaag in niets voorzien. Daar ben ik het absoluut niet mee eens. Mijnheer de minister, ik heb u daarover trouwens een persoonlijke brief geschreven. Ik zal er dan ook niet uit citeren. Indien de PMV zou lenen, dan is er een machtiging nodig van de Vlaamse Regering. Als er wordt geleend, moet er ook worden afbetaald, inclusief de intrest.

Als we het hier hebben over de bodemsanering, dan moeten daar een beleid en geld tegenover staan. Ofwel zeggen we dat dit een zaak uit het verleden is waarvoor geen geld beschikbaar is, ofwel voegen we ze toe aan de lijst van wat we, wegens de schaarsheid van de middelen, als toekomstmuziek moeten beschouwen.

Mijnheer Daems u zult het me niet kwalijk nemen als ik zeg dat de reden dat er nog steeds geen werk wordt gemaakt van het dossier-Balmatt, het gevolg is van de pijnlijke discussie over wie nu eigenlijk moet instaan voor de uitvoering. De besluiteloosheid van OVAM enerzijds en de PMV anderzijds is de oorzaak van dit alles. OVAM is er in geslaagd om de orde om te zetten in chaos. Mijnheer de minister, ik verwacht dat u opnieuw orde brengt in de chaos. Ik verwacht dat u een antwoord zult vinden op wat de rol van de PMV moet zijn. Moet ze instaan voor de ontwikkeling van de industrieterreinen? Is OVAM dan verantwoordelijk voor al de rest? Staat de ene in voor de sanering en de andere voor terreinontwikkeling? Dat is voor mij niet eender. De samenwerking en de goede taakverdeling zullen ertoe leiden dat met minder geld, meer projecten kunnen worden uitgevoerd.

Mijnheer de minister, ik vraag u dat u de rol van rechter en partij die OVAM nu speelt, niet langer laat voortduren. De heer Daems verwijst naar de

constructie met de IOK en OVAM. De vorige keer heb ik gezegd dat de IOK dit type van opdrachten niet kan uitvoeren. Ik ben zeker van mijn juridisch gelijk. Ik respecteer de standvastigheid van de heer Daems. De constructie die hij voorstelt, is echter niet uitvoerbaar omdat ze onwettig is. Indien daartoe toch zou worden overgegaan, dan geef ik u op een briefje dat de volgende ingebrekestelling niet ver weg zal zijn.

Mijnheer de minister, ik vraag u om binnen afzienbare termijn te zeggen of er een beleid is voor de bodemsanering. Hebt u daar geld voor beschikbaar? Met welke partners zult u samenwerken?

De voorzitter: Geachte collega's, ik stel voor dat we de grond van de discussie voeren tijdens de begrotingsbesprekingen.

Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, ik zal hier uiteraard nog veel komen. Dat zal zeker het geval zijn bij de begrotingsbesprekingen en het voorstellen van de beleidsnota. Ik hoop op dat moment uitgebreid van gedachten te kunnen wisselen met de commissie.

Mijnheer Daems, ik heb contact opgenomen met minister Van Mechelen. Ik zal proberen de vragen die u aan hem hebt gesteld te beantwoorden. Het klopt dat het hier om een dure bodemsanering gaat. De vervuiling werd veroorzaakt door een bedrijf dat failliet is gegaan. Een bijkomend probleem is dat op het terrein nog gebouwen staan die moeten worden ontmanteld. De curator en de schuldeisers zagen het niet meer zitten om het terrein zelf te laten saneren. Vermoedelijk schrikte de hoge kostprijs hen af.

Uit contacten die OVAM heeft gehad met de diverse betrokkenen blijkt dat de belangrijkste schuldeiser ermee kan instemmen dat de curator het verontreinigde terrein en de gebouwen voor een symbolische waarde afstaat. De vorige Vlaamse Regering heeft van dit project een prioriteit gemaakt. Vanuit het standpunt van de volksgezondheid is dit immers een niet onbelangrijk dossier.

Er is wel reeds heel wat voorbereidend werk uitgevoerd. Het komt er nu inderdaad op aan om een financieringsschema uit te werken.

Peeters

De vraagsteller wil ook weten of bij de OVAM de financiële middelen voorhanden zijn. De kosten voor de sanering van de bodem worden geraamd op 5 miljoen euro. De afbraak van de gebouwen zou 8 miljoen euro kosten. Deze cijfers vertegenwoordigen wel de maximale kost. Ik vertrek liever van het maximale bedrag, om niet voor verrassingen te staan. De OVAM heeft daarvoor onvoldoende middelen ter beschikking op de eigen begroting. De maatschappij is daarom op zoek gegaan naar partners.

Dan is er de derde vraag: is er reeds overlegd met minister Van Mechelen, vooral over een medefinanciering van de sanering? In het regeerakkoord is cofinanciering opgenomen als een mogelijkheid. Dat is hier toepasbaar. Het gaat immers over een versnelde sanering en heringebruikneming van vervuilde industriegronden die opnieuw als industriegrond op de markt zouden moeten kunnen komen. Er is inderdaad reeds een contact geweest tussen onze kabinetschefs over de aanpak van de brownfields zoals voorzien in het regeerakkoord, en over dit project in het bijzonder. Ik heb ook reeds contact opgenomen met de persoon die binnen de PMV is aangesteld om de de aanpak van brownfields te organiseren.

Er zijn ook twee vragen voor minister Van Mechelen. Zijn de cofinancieringsmogelijkheden vanuit het Vernieuwingsfonds of vanwege de PMV verder onderzocht? Zowel de vorige als de huidige Vlaamse Regering hebben van de aanpak van de vervuilde industrieterreinen een beleidsprioriteit gemaakt. Naast het aansnijden van nieuwe bedrijventerreinen is het hergebruik van de zogenaamde brownfields een belangrijke uitdaging. Op pagina 72 van het regeerakkoord staat dat inzake brownfieldsontwikkeling er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de 'regisseur' en de 'actor'. Dat betekent dat de OVAM zijn rol als bevoegde administratieve instelling blijft behouden voor de aflevering van verschillende administratieve bescheiden zoals bodemattesten en conformiteitsverklaringen, en dat de PMV of een dochtermaatschappij ervan namens het Vlaamse Gewest de rol van actor zal vervullen.

Onlangs hebben de Mina-raad en de SERV een advies uitgebracht over het voorontwerp van decreet dat de vorige regering heeft ingediend over

het egalisatiefonds. Minister Van Mechelen zal in overleg met mij dit ontwerp van decreet op korte termijn opnieuw voorleggen aan de Vlaamse Regering. Er bestaan diverse denksporen over de financiering van dit en andere projecten. Het is echter belangrijk dat de PMV of zijn gespecialiseerde dochter en de OVAM goede afspraken maken over de omschrijving van deze bijkomende opdracht van PMV.

De laatste vraag luidt: is er ambtelijk of politiek overleg geweest aangaande dit dossier, voornamelijk wat betreft de medefinanciering? Ik heb daarop al geantwoord. Er is inderdaad overleg geweest tussen onze kabinetschefs. Mijn kabinet heeft het dossier ook reeds besproken met de ambtenaar van de PMV die ermee is belast. Zodra het voorontwerp van decreet opnieuw aan de regering is voorgelegd, zal voortgang kunnen worden gemaakt inzake diverse brownfieldsdossiers. Dit onderwerp zal uitgebreid ter sprake komen tijdens de begrotingsbesprekingen of bij de discussie over de beleidsnota.

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Ik dank de minister voor zijn antwoord. De zienswijze van de vorige regering over de uitwerking van het brownfieldsdecreet bestond erin dat er een egalisatiefonds zou moeten komen waarmee we projecten zouden kunnen cofinancieren, zodat de toestand voor alle partners aanvaardbaar wordt. De sanering van de Balmatt-terreinen past daar niet in. De overheid moet terzake haar verantwoordelijkheid opnemen. Het is mijns inziens niet nuttig te wachten tot de totstandkoming van het decreet en de uitvoeringsbesluiten om het debat daarover te voeren. Ik stel tot mijn verrassing vast dat het budget van de OVAM voor bodemsanering ten belope van 49 miljoen euro is teruggebracht tot 5 miljoen euro. Ik ga akkoord met de voorzitter om daarover in het kader van de begrotingsbesprekingen verder te debatteren. In elk geval is er een groot probleem met de bodemsanering, en dat geldt zeker voor de uitvoering van ambtshalve besliste projecten die niet tot break-even leiden.

De Balmatt-terreinen zijn erg verwaarloosd. Bovendien liggen ze in een gebied dat er zelf zeer verwaarloosd uitziet, want in die kanaalzone liggen de oude Glaverbelfabrieken. Er zijn bovendien gezondheidsrisico's, want er liggen asbestplaten op

Daems

de grond. Men kan niet wachten om iets te ondernemen. In het verleden heeft de OVAM veiligheidsmaatregelen getroffen, maar die volstaan niet. De mensen die in de buurt wonen, zijn ongerust. Er moet op vrij korte termijn tot actie worden overgegaan.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Eloi Glorieux tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de geluidshinder veroorzaakt door nachtvluchten van en naar de luchthaven van Zaventem

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Glorieux tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de geluidshinder veroorzaakt door nachtvluchten van en naar de luchthaven van Zaventem.

Mijnheer Glorieux, u weet dat er reeds een ad hoc commissie is geweest en dat u binnen het kader van de vraagstelling dient te blijven. U kan tevens de minister niet ondervragen over zijn intenties wat het beroepsdossier betreft.

De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik had deze vraag al half september in de vorm van een interpellatie ingediend, nog voor de ad hoc commissie hierover had vergaderd. Die vraag is met reden afgewezen, omdat men de minister niet mag ondervragen over zijn intenties aangaande lopende dossiers. Ik leg me graag neer bij de wijze beslissing van de voorzitter om de vraag hier te herformuleren.

Het lijkt alsof er een stilte heerst rond het DHL-dossier. De koppen op de voorpagina van De Standaard van vandaag en de arrogantie van de bedrijfsleiding van DHL doen me echter vrezen dat het om een stilte voor de storm gaat. In elk geval heeft de Bestendige Deputatie van Vlaams-Brabant op 8 juli een nieuwe milieuvergunning voor de duur van twintig jaar aan luchthavenuit-

bater BIAC toegekend. Via de lopende beroepsprocedure is de verantwoordelijkheid voor de milieuvergunning van de luchthaven weer in handen van de Vlaamse Regering en van de minister van Leefmilieu in het bijzonder terechtgekomen. Ik zal niet naar de intenties van de minister peilen. Toch is het belangrijk om aan te stippen dat op dit ogenblik de gemeentebesturen van onder andere Meise, Tervuren, Huldenberg, Kortenberg, Bertem, Wemmel en Herent een bezwaarschrift hebben ingediend. Ook verschillende actiegroepen uit de noord- en ooststrand en uit Brussel hebben dat gedaan. Talrijke inwoners uit vrijwel alle omliggende gemeenten hebben een individueel bezwaarschrift ingediend. Ook de Bond Beter Leefmilieu tekende als koepel van de milieubeweging in Vlaanderen beroep aan.

De hinder afdoen als 'geklaag van enkele snobs die daar maar niet moesten gaan wonen' is zeer ongepast. Dat zoveel gemeentebesturen, comités, verenigingen en burgers beroep aantekenden, geeft toch aan dat het probleem helemaal niet is opgelost, zoals minister Anciaux tijdens de bespreking van de regeringsverklaring zonder schroom verklaarde. Opvallend is dat sedert het spreid-concentratieplan van toenmalig federaal minister Anciaux er meer bewonersgroepen dan ooit tevoren uit hun slaap worden gehouden, zodat ook meer groepen actief geworden zijn. Het enige wat het plan-Anciaux ons leert, is dat een spreid-concentratie van de huidige 20.500 nachtvluchten per jaar over de Noord- en de Ooststrand, géén afdoende oplossing biedt en dus zeker geen vrijgeleide kan en mag zijn om het aantal nachtvluchten nog te laten toenemen. Integendeel, artsen uit gemeenten die dicht tegen Leuven aanleunen, zoals Huldenberg en Bertem, geven nu dezelfde alarmerende signalen over de radeloosheid van slapeloze patiënten als hun collega's uit de Noordrand.

Net daarom is het begrijpelijk dat zoveel mensen, organisaties en gemeentebesturen beroep aantekenden tegen de milieuvergunning die de Brabantse deputatie aan BIAC verleende. Eigenlijk zouden we zelfs niet van een milieuvergunning mogen spreken, maar van een vrijgeleide voor een normloos beleid gedurende 20 jaar. Het grootste hiaat in de provinciale milieuvergunning is het ontbreken van een bovengrens voor het aantal nachtvluchten. De vorige Vlaamse minister van Leefmilieu heeft een maximumplafond van 25.000 nachtvluchten opgelegd. Dit plafond werd in de provin-

Glorieux

ciale milieuvergunning van tafel geveegd door het aantal toegestane nachtvluchten afhankelijk te maken van het zogenaamde compromis dat de federale regering met DHL zal bereiken. Hierdoor heeft het provinciebestuur zijn prerogatief om de ecologische randvoorwaarden te bepalen gedelegeerd naar het hoofdkwartier van een buitenlandse multinational.

Het is nu aan de Vlaamse Regering en in het bijzonder aan de minister van Leefmilieu om eerst waarborgen te eisen voor de leefbaarheid van de Vlaamse Rand alvorens van enige expansie sprake kan zijn. In de praktijk betekent dit dat het huidige plafond van 25.000 nachtvluchten niet mag worden doorbroken, tenzij om het te verlagen. Vervolgens moeten alle vluchten maximaal worden gespreid, waarbij bepaalde bevolkingsgroepen niet onevenredig zwaar mogen worden belast om andere te ontzien. Hiertoe moet het geluidsmeeetnet worden uitgebreid met één meetpunt per gebruikte route en baan en telkens op de afstanden 2, 4, 8 en 16 kilometer van de luchthaven. Dit meetnet moet uit handen van BIAC worden genomen en onder de bevoegdheid van Aminor vallen.

De invoering van nachtvluchtenvrije weekends, die zo'n 2 jaar geleden door premier Verhofstadt waren beloofd, zou alvast een belangrijke stap zijn. Tegenwoordig horen we jammer genoeg een heel andere retoriek.

Ondertussen zou de Vlaamse Regering zich kunnen inspannen om de totstandkoming van een Europese inperking op nachtvluchten te bepleiten. Vorig jaar nog kondigde huidig Vlaams minister Anciaux aan hiervoor binnen de EU een kruistocht te zullen starten.

In de vorige legislatuur werden over alle partijgrenzen heen verscheidene moties en resoluties over de vliegtuighinder door het parlement goedgekeurd. Deze hadden allemaal als betrachting de leefbaarheid van tienduizenden mensen in de Vlaamse Rand te herstellen. Vandaag is die leefbaarheid absoluut nog niet hersteld, en dit ondanks het feit dat het plafond van 25.000 nachtvluchten niet eens bereikt is.

Blijft u bij het standpunt van de vorige Vlaamse Regering om het aantal nachtvluchten te plafon-

neren op maximum 25.000? Vindt u dat er meer nachtvluchten mogelijk zijn, of niet?

Wat zal de Vlaamse Regering ondernemen om het niet-afdoende spreid-concentratieplan te laten omzetten in een eerlijkere en effectievere spreiding van de dag- en nachtvluchten?

Bent u bereid om het geluidsmeeetnet uit te breiden met een meetpunt per gebruikte route en baan en dit telkens op de afstanden 2, 4, 8 en 16 kilometer van de luchthaven? Welke initiatieven zult u nemen om mee een Europese inperking op nachtvluchten te realiseren?

De voorzitter: De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex: Mijnheer de minister, ik zal niet peilen naar uw bedoelingen met het aangetekende beroep. Ik zal u niet vragen naar uw mening over het plafond van 25.000 nachtvluchten. Ik wil een ander aspect van de zaak belichten.

Jammer genoeg was ik het enige parlementslid dat tot op het einde aanwezig bleef in de hoorzitting met DHL. Ik heb toen ook geargumenteed dat we moeten loskomen van de huidige discussie. Veeleer moeten we nagaan of die nachtvluchten allemaal nodig zijn. Zo zitten we met de volvracht vliegtuigen. Die vliegtuigen zouden economisch gezien net zo goed overdag kunnen opstijgen en op die manier minder hinder betekenen voor de omgeving.

Ik heb het gehad over de verschillende types vliegtuigen die kunnen worden ingezet en minder luidruchtig zijn en effectief beschikbaar zijn op de markt. Het bedrijf in kwestie wil vooral zijn 'east-bound cargo' uitbreiden. Dat heeft voornamelijk betrekking op vluchten naar het oosten. We hebben op dit moment een drietal cargovliegtuigen op de luchthaven die 's nachts vliegen en die niet altijd vol zijn.

Het is helemaal niet ondenkbaar dat een heel deel van de expansie van het bedrijf zou kunnen gebeuren door gebruik te maken van de andere cargo's. Dit zijn enkele aspecten bij het zuiver rationeel-economisch bekijken van wat 's nachts gebeurt. Ik denk dat dit absoluut noodzakelijk is, wil men een gezonde afweging maken ten aanzien van de noodzakelijkheid van de uitbreiding van die vluchten.

Bex

Anderzijds wil ik erop aandringen dat bij het beoordelen van welke vergunning dan ook, men eraan zou denken dat men destijds heeft gesproken over een geluidsisolatieproject. Hiervoor worden nu al bijdragen betaald, maar er is nog geen enkele euro aangewend met betrekking tot de isolatie in de buurt. Ik wil ervoor pleiten dat, wat men ook moge beslissen in de toekomst, men eerst remedieert en pas daarna beslist. Het lijkt me verkeerd eerst te beslissen om uit te breiden en de last te verhogen en daarna te remediëren.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, ik apprecieer ten eerste dat de leden niet peilen naar de intenties. Dit geeft me de gelegenheid een aantal vragen te bundelen, namelijk de eerste drie vragen van de heer Glorieux.

U hebt zelf al aangehaald dat ik geconfronteerd ben met ingediende beroepen. U hebt zelf verwezen naar de milieuvergunning die door de bestendige deputatie van de provincie Vlaams Brabant is gegeven op 8 juli 2004. Ik tred niet in detail, hoewel ik inmiddels een grote kenner ben geworden van alle landingsbanen, vluchtroutes en dergelijke.

Het is belangrijk dat de behandelingstermijn is vastgesteld op 5 maanden. Dat betekent dat ik uiterlijk een uitspraak moet doen op 1 januari 2005. Op dit moment loopt het administratief onderzoek. Ik ga ervan uit dat u begrijpt dat ik in deze stand van het dossier niet kan ingaan op uw vragen omdat het beroep lopende is en er een uitspraak binnen die periode zal worden gedaan.

Uw vierde vraag slaat op de Europese regelgeving die van toepassing is op het lawaai van luchthavens. Er zijn een drietal richtlijnen. Er is een richtlijn van 25 juni 2002 inzake de evaluatie en de beheersing van het omgevingslawaai. Er is er één van 26 maart 2002 betreffende vaststelling van regels en procedures met betrekking tot de invoering van geluidsgelateerde exploitatiebeperking op luchthavens in de EG en er is de aanbeveling van de Europese Commissie van 6 augustus 2003 betreffende richtsnoeren inzake de herziene voorlopige berekeningsmethodes voor industriellawaai, vliegtuiglawaai, wegverkeerslawaai en spoorweglawaai en de desbetreffende emissiegegevens.

Zonder vooruit te lopen op de uitspraak die ik zal nemen in verband met de Vlaremberoeven, kan ik zeggen dat het opleggen van geluidsgelateerde exploitatiebeperkingen, zoals bijvoorbeeld aangaande de nachtvluchten, al op Europees niveau is geregeld. Hieromtrent moeten de regels van de richtlijn van 26 maart 2002 worden geëerbiedigd.

Er lopen vanwege de Vlaamse Regering op dit moment geen initiatieven om een algemeen Europees verbod op nachtvluchten in te voeren.

De voorzitter: De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Mijnheer de minister, ik wilde u bijna danken voor uw antwoord, maar ik weet niet waarvoor ik u zou moeten danken. Op de eerste drie vragen, die niets te maken hebben met peilen naar intenties over wat u van plan bent inzake die bezwaarschriften, heb ik geen antwoord gekregen. De eerste vraag naar uw standpunt omtrent de 25.000 nachtvluchten staat los van de bezwaarschriften. Ook mijn tweede vraag of u een initiatief zult nemen bij de federale minister om erop aan te dringen het spreidconcentratieplan evenwichtiger te maken, heeft daar ook niets mee te maken. De derde vraag over uitbreiding van het geluidsmetnet, ook niet. U verbergt zich achter het feit dat u geen beleidsintenties mag bekendmaken vooraleer u een officiële uitspraak hebt gedaan.

De voorzitter: In alle objectiviteit denk ik dat de eerste twee vragen wel iets te maken hebben met de vergunning. Voor de derde vraag, laat ik het in het midden.

De heer Eloi Glorieux: Dit pik ik niet. Dat betekent dat we vanaf nu tot 1 januari 2005 geen enkele vraag over dit thema kunnen stellen in het parlement. Dat is absoluut niet zo. Ik mag vragen aan de minister wat zijn standpunt is over de 25.000 nachtvluchten. Dat staat totaal los van de bezwaarschriften tegen de provinciale milieuvergunning.

Minister Kris Peeters: Beste mijnheer Glorieux, u mag me alles vragen, dat is evident. Als u echter stelt dat uw vraag over de 25.000 nachtvluchten niets te maken heeft met de milieuvergunning, raad ik u aan die vergunning nog eens te lezen. Ik heb alle bezwaarschriften doorgenomen. Het gaat daarover. Het is mijn zorg dat door een voorbarige

Peeters

stellingname van mijnentwege de procedure zou worden gehypothekeerd. Ik heb niet gezegd dat ik zal wachten tot 1 januari 2005 om een beslissing te nemen. Zodra in het dossier een beslissing kan genomen worden, zal ik een beslissing nemen.

Ik hoop dat u begrip heb voor het feit dat wanneer ik nu uitspraken zou doen die rechtstreeks verband houden met de milieuvergunning en met de bezwaarschriften, dit zeer onverstandig zou zijn. Het is mijn zorg om niet onverhoeds te zijn en achteraf het verwijt te krijgen dat ik in deze commissie dingen zou hebben gezegd die de onafhankelijkheid en de beslissing in beroep zouden hypothekeken.

De heer Eloi Glorieux: Dat impliceert dat u en de Vlaamse Regering voor 1 januari 2005 niet kunnen beslissen om het plafond van 25.000 te verhogen.

De voorzitter: Mijnheer Glorieux u hebt uw wederwoord gehouden. Laten we het hierbij houden. Als de minister een antwoord geeft en iemand krijgt ongelijk en die gaat naar de Raad van State, wordt het hoe dan ook verbroken. We moeten ons hier niet over uitspreken, we moeten verstandiger zijn dan dat. Dit is immers geen marktplaats: hier zijn juridische implicaties in het spel. Spitsvondige advocaten zullen zo iets wat graag aanwenden om welke beleidsbeslissing ook in welke richting ook aan te vechten. Ik vraag hiervoor toch enig begrip. Als de minister bijvoorbeeld op 6 december een beslissing neemt, kunt u op 7 december een interpellatie houden over zijn beslissing.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de gevolgen van de klimaatverandering voor ons land

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de gevolgen van de klimaatverandering voor ons land.

De heer Bart Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, recent werd door de universiteit van Louvain-la-Neuve een rapport uitgebracht, besteld door Greenpeace België en opgemaakt door professor van Ypersele en zijn collega-wetenschapper Marbaix. Ze hebben de gevolgen bestudeerd van de klimaatopwarming voor ons land. Het feit dat het rapport werd besteld door Greenpeace, wil niet zeggen dat het subjectief of selectief zou zijn, want het zijn respectabele en internationaal gewaardeerde onderzoekers. Zij zijn trouwens lid van het Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC) dat binnen de Verenigde Naties opereert. De onderzoekers bevestigen dat zij hun onderzoek in alle onafhankelijkheid hebben kunnen voeren.

De resultaten van het onderzoek zijn onthutsend. De temperatuur in ons land zal door de opwarming van de aarde in de winter stijgen met 4,9 graden Celsius, en in de zomer met 2,4 tot 6,6 graden Celsius. In de winter vergroot de neerslag en stijgen het grondwaterpeil en de debieten van de waterlopen, met een verhoogd overstromingsrisico tot gevolg. In de zomer zullen de watertafels dalen, zal de kwaliteit van het oppervlaktewater verminderen door de afnemende debieten, en zullen we te maken krijgen met waterschaarste.

Ook de kust krijgt zware klappen. Volgens de studie zullen we worden geconfronteerd met een toenemende erosie van stranden, een hoger risico op overstromingen tijdens stormen en de verschuiving van de natuurlijke vochtige gebieden naar het binnenland.

Tegen het eind van deze eeuw zal de zeespiegel tot 88 centimeter stijgen. We kunnen ons ertegen wapenen door hogere dijken te bouwen en meer overstromingsgebieden aan te leggen, maar die kosten geld en bieden doorgaans maar tijdelijk een oplossing.

In het kader van het ontwikkelingsplan voor het Schelde-estuarium is berekend dat de aanleg van het overstromingsgebied Kruibeke-Bazel-Rupelmonde het momenteel onaanvaardbaar hoge overstromingsrisico van één keer per 70 jaar reduceert tot één keer per 350 jaar. Dit zal maar tijdelijk effect hebben, want tegen 2050 zal het risico – door de stijging van de zeespiegel – opnieuw één keer per 70 jaar zijn. Bij ongewijzigd beleid zal het overstromingsrisico toenemen tot één keer per 25 jaar.

Martens

Over 1000 jaar zal bij een gemiddeld scenario de zeespiegel zelfs tot 8 meter stijgen, waardoor een aantal steden zoals Antwerpen en Knokke en een groot deel van Nederland onder het gemiddelde zeeniveau liggen.

Voor de biodiversiteit zijn de gevolgen nu al merkbaar. Verschillende soorten schuiven op naar het noorden. Dat effect zal in de loop van de eeuw nog sterker worden. Volgens het rapport zullen boomsoorten zoals de beuk en de eik uit België verdwijnen. Binnenkort kunnen we ook niet meer spreken van de Hoge Venen, omdat alle veen zal verdwenen zijn.

Het Europees Milieuagentschap heeft een vergelijkbaar rapport gemaakt over de effecten van de klimaatopwarming op Europees niveau. Dit rapport komt tot vergelijkbare resultaten.

Ik heb nog niet gesproken over de effecten op het zuiden. Het zuiden krijgt hoe dan ook de zwaarste klappen, alhoewel het de minste schuld treft voor de opwarming van de aarde.

Voor de vissers langs de kust van Senegal, de herders op de hoogvlakten van Ethiopië, de vissers in de Mekong-delta en de mensen in Bangladesh of de Malediven zullen de effecten van de klimaatopwarming levensbedreigend zijn. De klimaatopwarming zal honderden miljoenen ecologische vluchtelingen op de been brengen.

Maatregelen om de uitstoot van broeikasgassen terug te dringen zijn dringend nodig. Ons land bengelt voor energie-efficiëntie en hernieuwbare energie jammer genoeg aan de staart van het Europese peloton.

Er zijn nochtans heel wat mogelijkheden om energie te besparen. De Fraunhofer-studie, die is gemaakt in opdracht van het federale ministerie van Economische Zaken, geeft aan dat door een verbeterde energie-efficiëntie de energievraag in België met 18 tot 25 percent kan dalen. Het gaat om maatregelen die economisch neutraal zijn, en dus niet meer kosten aan investeringen dan de opbrengsten op het vlak van energiebesparing. Investeren in deze maatregelen levert niet alleen energiebesparing, maar ook extra jobs op en zorgt voor een verbetering van onze luchtkwaliteit.

Het is duidelijk dat het vermijden van een gevaarlijke klimaatverandering een prijs heeft, maar niets doen zal nog verschrikkelijk veel meer kosten.

Ons land heeft in het kader van het Kyoto-protocol afgesproken om tegen 2008-2012 de uitstoot van broeikasgassen met 7,5 percent terug te dringen. Nu ook Rusland het protocol van Kyoto wil ratificeren, weten we dat dit een wettelijk bindende doelstelling zal worden, waardoor het internationale mechanisme voor de aanpak van de klimaatopwarming eindelijk van start gaat.

Om de opwarming van de aarde echt tegen te gaan, zijn verdergaande reducties nodig. De wetenschappers van het IPCC hebben berekend dat een wereldwijde reductie van 60 tot 80 percent nodig is om de meest dramatische effecten van de klimaatopwarming te voorkomen.

Er zijn Europese lidstaten die het voortouw nemen en nu al beleidsplannen maken om tot veel verdergaande reducties te komen. De 'energy white paper' van premier Blair wil tegen 2050 60 percent van de uitstoot van broeikasgassen in het Verenigd Koninkrijk terugdringen. Ook Duitsland en Nederland hebben reducties in dezelfde grootteorde afgesproken.

Mijnheer de minister, bent u het met mij eens dat ook Vlaanderen in het kader van het Vlaams Klimaatbeleidsplan werk moet maken van een langetermijnvisie voor verdergaande drastische reducties van broeikasgassen?

Mijnheer de minister, wilt u een ambitieniveau nastreven dat de vergelijking kan doorstaan met onze belangrijkste handelspartners, in het bijzonder Nederland, het Verenigd Koninkrijk en Duitsland?

Mijnheer de minister, onderschrijft u het standpunt van de Europese Commissie – ondersteund in de raadsconclusies van de lentetop van staatschefs en regeringsleiders van dit jaar – dat, om een gevaarlijke menselijke beïnvloeding van het klimaatsysteem te voorkomen, de globale gemiddelde jaartemperatuur niet hoger mag liggen dan 2 graden Celsius boven het niveau van het pre-industriële tijdperk en dat dit het uitgangspunt moet vormen van een internationale langetermijnstrategie en van langetermijndoelstellingen voor de aanpak van de opwarming van de aarde.

Martens

Mijnheer de minister, de kwestie is actueel. Vandaag vindt een Europese milieuraad plaats in Luxemburg. Ik meen dat uw federale collega, minister Tobback, er ons land vertegenwoordigt. Op de agenda staat de voorbereiding van de klimaatconferentie COP 10 die eind dit jaar in Buenos Aires wordt gehouden. Ik hoop dat ons land een bepaald niveau van ambitie toont en het voorbeeld volgt van de voortrekkers: de landen van de EU die hun verantwoordelijkheid nemen bij de aanpak van het klimaatbeleid en leiderschap tonen. Ik ben natuurlijk erg benieuwd naar uw antwoorden.

De voorzitter: De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik onderschrijf volmondig het pleidooi van de heer Martens. Ik heb de studie van de UCL met veel aandacht en bezorgdheid gelezen. De studie toont duidelijk aan dat als we niet, te weinig of niet efficiënt genoeg optreden om de uitstoot van broeikasgassen tegen te gaan, de gevolgen niet alleen op de Malediven en in landen hier ver vandaan, maar ook in België en Vlaanderen heel groot zullen zijn. De kosten voor de hele samenleving zullen zowel voor de economische wereld als voor de gezinnen, veel hoger zijn dan de kostprijs voor het nemen van effectieve maatregelen.

De bedreigingen die de heer Martens heeft opgesomd, zijn reëel en moeten ernstig worden genomen. Ondertussen blijven we de slechtste leerling van de klas op het vlak van energie-efficiëntie. Het wordt duidelijk dat de fameuze benchmarkconvenants bitter weinig tot niets bijdragen aan de absolute CO₂-reductie. We moeten een aantal taboes doorbreken als we onze kinderen niet willen opzadelen met een nog veel hogere kost.

Ik pleit daarom voor het nemen van extra maatregelen in eigen land. Het potentieel aan CO₂-besparende maatregelen is nog enorm. Die maatregelen stellen ons in staat om tegen 2012 de Kyoto-normen te halen. Op dit ogenblik zitten we zelfs nog niet op het goede spoor. We zullen zeker een inhaalbeweging moeten doen en daarom moeten een aantal taboes worden doorbroken. We moeten daarna natuurlijk nog verder durven gaan. Net zoals een aantal andere landen moeten we een dui-

delijk post-Kyoto-plan uittekenen. Dat plan moet bestaan uit echt efficiënte maatregelen tegen CO₂-uitstoot en moet in de praktijk worden verwezenlijkt. Het spreekt vanzelf dat kernenergie niet tot die maatregelen hoort.

De voorzitter: Mijnheer de minister, ik heb soms bedenkingen bij wetenschappelijke studies. Ik heb ook de studie waarvan sprake is gelezen. Onlangs is er echter ook een heel notoire Amerikaanse studie verschenen die op basis van het nemen van stalen op grote diepte op de polen, tot de conclusie komt dat de symptomen van ons klimaat wijzen op het begin van een ijstijd.

De minister heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Glorieux, als u een schriftelijke vraag stelt over de benchmarkconvenants en dergelijke, zal ik u graag meer informatie verstrekken. U mag bepaalde conclusies niet te snel trekken. Mijn kabinet en ik zijn heel actief bezig met het allocatieplan en met de problematiek van de benchmarkconvenants. Uw conclusies lijken me iets te voorbarig.

Mijnheer Martens, het is evident dat de problematiek van de klimaatverandering een langetermijnvisie vereist, die wordt onderschreven door alle betrokken maatschappelijke doelgroepen die voor de realisatie zullen instaan. Op 1 oktober 2004 heeft de Vlaamse Regering ingestemd met de opmaak van een nieuw Vlaams klimaatbeleidsplan 2006-2012. De eerste voorbereidingen daarvan werden reeds opgestart door de administratie. De Vlaamse Regering zal zich daarover buigen vanaf oktober 2005.

In dit tweede Vlaams klimaatbeleidsplan kan en zal een Vlaamse visie op het klimaatregime na de Kyoto-periode 2008-2012 niet ontbreken. Deze visie zal worden gebaseerd op onderzoeksprojecten die door de Vlaamse Regering reeds werden opgestart in verband met emissieprognoses voor de middellange en lange termijn, namelijk tegen 2012 en 2030. Deze voorbereiding zal ertoe moeten leiden dat bij onderhandelingen omtrent mogelijke lastenverdelingscenario's een onderbouwd en maatschappelijk gedragen engagement wordt aangegaan.

Uw tweede vraag betreft ons ambitieniveau. Het regeerakkoord geeft aan dat er een verregerende

Peeters

ontkoppeling tussen de economische groei enerzijds en milieu-impact, materiaal- en energiegebruik anderzijds zal worden gerealiseerd. Daartoe worden onder meer het onderzoek en de investeringen in en het gebruik van hernieuwbare energie gestimuleerd. Verder staat in het regeerakkoord dat er bij een verdere invulling van het klimaatbeleid over moet worden gewaakt dat Vlaanderen zowel in Europese als in Belgische context geen overmatige last moet dragen.

Wat het ambitieniveau van onze belangrijkste handelspartners en concurrenten betreft waarnaar u verwijst, moet worden opgemerkt dat die landen de ambitieuze doelstellingen enkel willen aangaan onder bepaalde voorwaarden. Het is natuurlijk makkelijk om krasse uitspraken te doen, maar gas terug te nemen door middel van voorwaarden. Dat geldt zowel voor de toenemende internationale deelname aan het klimaatregime als voor een voldoende flexibel klimaatregime qua instrumenten, sectoren, partijen en dergelijke.

Ik wil de commissie er ook op attent maken dat de Europese Raad in maart 2004 aan de Europese Commissie de opdracht heeft gegeven een kosten-batenanalyse op te stellen ter voorbereiding van de besprekingen over emissiereductiestrategieën op middellange en lange termijn. De Vlaamse Regering zal de resultaten van deze studie met veel aandacht bestuderen vooraleer definitieve doelstellingen vast te leggen. Dat lijkt me de meest aangewezen weg bij een dergelijk belangrijk onderwerp dat inderdaad ernstige gevolgen kan hebben.

Het is wellicht nuttig om de achtergrond van de doelstelling dat de gemiddelde jaartemperatuur niet hoger mag liggen dan 2 graden Celsius boven het niveau van het pre-industriële tijdperk, kort te schetsen. Deze doelstelling heeft in diverse gedaantes al een reeks fora achter de rug zoals de Raad Leefmilieu in 1996, het Third Assessment Report van het Intergovernmental Panel on Climate Change of IPCC en het zesde Europees Milieu Actieprogramma. Dit wijst erop dat de inzichten die aan de basis liggen van zo'n globale doelstelling, stelselmatig opgebouwd worden naarmate meer wetenschappelijk inzicht wordt verworven.

Dit proces is nog steeds aan de gang gezien de complexiteit van langetermijnvoorspellingen en de

doelstellingen op het vlak van klimaat en atmosferische veranderingen. Het zou voorbarig zijn verdere evoluties van deze doelstelling blindweg uit te sluiten. Het is van een veel groter belang in-tussen niet af te wachten. Daarbij is het essentieel dat de concrete vertaling van deze doelstelling naar reductiestrategieën en de invulling van het toekomstige klimaatregime op een gelijkwaardige manier gebeuren. Vlaanderen zal daarom internationale initiatieven steunen die streven naar een klimaatregime waarbij zoveel mogelijk landen betrokken zijn, zonodig met verschillende verantwoordelijkheden, en waarbij er voldoende flexibiliteit is voor het realiseren van de reductiedoelstellingen op een kostenefficiënte wijze.

Dit moet ervoor zorgen dat meer landen dan nu, verder kunnen streven naar een duurzame welvaarts-groei gecombineerd met het opnemen van hun verantwoordelijkheid op het vlak van het klimaatbeleid. Ter voorbereiding van de concrete Europese voorstellen voor de internationale klimaatonderhandelingen werd eind september 2004 een werkgroep opgericht voor overleg tussen de gewesten en de federale overheid. Vlaamse experts zullen daarin actief participeren.

– *De heer Erik Matthijs treedt als voorzitter op.*

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik kijk vol verwachting uit naar dat Vlaams Klimaatplan 2006-2012 en naar de engagementen die daar voor de post-Kyoto-periode zullen in staan. Het is mogelijk dat de belangrijkste handelspartners zich engageren onder bepaalde voorwaarden, en ik zou die voorwaarden dan ook graag kennen. Dat is immers niet zonder belang voor de discussies die ook in deze commissie nog zal moeten worden gevoerd over het Klimaatbeleidsplan en over het voortgangsrapport. Veel van die landen, zeker als ze een kopgroep kunnen vormen, zullen dat wellicht samen willen doen. De voorwaarden die ze stellen, zullen dan ook niet onoverkomelijk zijn.

U verwees naar de kosten-batenanalyse die op verzoek van de Europese Commissie wordt uitgevoerd. Daar zou ik voorzichtig mee zijn. Veel kosten die verbonden zijn met de klimaatproblemen, situeren zich op de lange termijn. In de klassieke methodologie van een kosten-batenanalyse wor-

Martens

den die verdisconteerd naar een netto present value voor vandaag. Juist door het feit dat ze zich op zo'n lange termijn voordoen, zullen die kosten na verdiscontering voor vandaag veel minder voorstellen dan in de toekomst. We moeten met die methodologie voorzichtig zijn als het gaat om zulke zwaarwichtige maatschappelijke problemen.

Wat betreft de doelstelling van 2 graden Celsius, neem ik aan dat de wetenschappelijke inzichten inderdaad vorderen, maar tot noch toe bevestigen ze dat die 2 graden Celsius een absoluut maximum is, als we ook de schade aan de biodiversiteit en de schade ten gevolge van de toenemende stormfrequenties binnen de perken willen houden. Tot nu toe zijn er geen aanwijzingen van nieuwe wetenschappelijke inzichten die aanleiding zouden geven tot een minder ambitieuze doelstelling. Op grond van het voorzorgsprincipe moeten we ons dus scharen achter de doelstelling van de Europese Commissie. Die doelstelling moet de basis vormen voor de bespreking in de internationale context van de reductiescenario's.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Ik onthoud de bijkomende vraag van de heer Martens omtrent de voorwaarden en zijn opmerking betreffende de methodologie van de kosten-batenanalyse. Wat betreft de 2 graden Celsius merk ik op dat we voldoende wetenschappelijk onderbouwd materiaal nodig hebben, zodat we de beste beslissing kunnen nemen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jacky Maes tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de problemen inzake machtiging voor bosuitbreiding

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Maes tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de problemen inzake machtiging voor bosuitbreiding.

De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, voor de aankoop van bossen is voor 2005 een bedrag begroot van 2,4 miljoen euro. Dat is 200.000 euro minder dan vorig jaar, toen het 2,6 miljoen euro was, maar uit mijn verder betoog zal blijken dat cijfers in begrotingen niet altijd de juiste weergave zijn van wat er op het terrein gebeurt. Ik verwijs ook naar de 5,8 miljoen euro die werd ingeschreven als reserve.

Voor de bosuitbreidingsgebieden opgenomen in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen werden in de voorbije jaren verschillende gronden aangekocht in agrarisch gebied. Die gronden zijn gelegen in de bosuitbreidingsperimeters of sluiten aan bij bestaande bossen. Om deze gronden te kunnen bebossen moet het Vlaamse Gewest een machtiging verkrijgen van het college van burgemeester en schepenen overeenkomstig artikel 35 bis paragraaf 5 van het Veldwetboek.

Nu blijkt echter dat meerdere colleges geen machtiging verlenen met het argument dat het Vlaamse Gewest de nieuwe bosuitbreidingsgebieden nog niet heeft afgebakend en dat er met de landbouwsector nog geen compromis werd bereikt over de ligging van de 750.000 hectare landbouwgrond. Deze algemene motivatie om geen machtiging te verlenen, kan echter niet worden gebruikt voor de individuele gronden waarvoor de aanvraag geldt. Ze kan ook niet worden gebruikt in de wettelijke procedure, want er wordt geen bestemmingswijziging gevraagd, maar een machtiging overeenkomstig het genoemde artikel uit het Veldwetboek.

De algemene bepalingen van het RSV streven naar bosuitbreiding en kunnen dan ook moeilijk worden gebruikt om individuele projecten van bebosning tegen te gaan. Bovendien is er geen enkel bewijs dat de huidige aanvragen de voorziene ruimtebalans op enige wijze zou verstoren.

Door de beslissing om de machtiging niet te verlenen, kunnen deze percelen niet bebost worden. De middelen die daarvoor door het Vlaamse Gewest werden bedoeld, blijven onbenut. Intussen ontstaat er een spontane bosontwikkeling in dat agrarisch gebied, als gevolg van een natuurlijk proces dat zich sowieso voltrekt. De percelen in kwestie blijven braak liggen en evolueren geleidelijk aan naar bos. Het gevolg is dat ze een verwaarloosde indruk laten op de omgeving.

Maes

Mijnheer de minister, welke gronden werden aangekocht maar werden niet voorzien van een vergunning voor bebossing? Welke is hun ligging en hun oppervlakte? Sluiten deze gronden aan bij bestaande bossen of reeds beboste percelen? Hoe denkt u dit probleem aan te pakken en ervoor te zorgen dat de doelstellingen inzake bosuitbreiding in deze regio's alsnog worden gerealiseerd? Welke initiatieven zult u nemen om de globale doelstelling van bosuitbreiding van het RVS te halen?

– *De heer Patrick Lachaert treedt opnieuw als voorzitter op.*

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik deel de bezorgdheid van de heer Maes. Als die machtigingen systematisch door de gemeentebesturen worden geweigerd, dan wordt de doelstelling van het RSV om bijkomend 10.000 hectare bosuitbreidingsgebieden in landbouwgebieden te realiseren ernstig gehypothekeerd. De eis om eerst de agrarische structuur af te bakenen alvorens verder te praten, is een aloude eis van de Boerenbond. Echter eigenlijk zou het net hetzelfde zijn te eisen dat in afwachting van een definitieve afbakening van de natuurlijke en agrarische structuur, alle landbouwgebruik in bos- en natuurgebied verboden zou worden. Dat lijkt me onzinnig. Ik wil suggereren de koudwatervrees bij de gemeentebesturen, die vaak ongegrond is, wat weg te nemen door deze besturen meer te betrekken bij de lopende projecten inzake bosuitbreidingsgebieden, die zich meestal situeren in de nabijheid van stadsbossen. De praktijk is immers dat Bos en Groen voor een aankoop meestal vrij vlot een minnelijke schikking bereikt met landbouwers en dat landbouwers die wensen te bebossen qua aanplanting en inkomensverlies behoorlijk worden gecompenseerd.

De voorzitter: De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, ik wil benadrukken dat de landbouw een economische sector is, waar de rechtszekerheid ook belangrijk is. Het is evident dat de afbakeningen van de agrarische en de natuurlijke bosstructuur best gelijktijdig en gelijkwaardig gebeuren. Dan zullen die problemen

niet rijzen. Ook moet een planologische ruil mogelijk zijn, zodat gronden die in landbouwgebruik zijn, maar in een niet-geëigende zone liggen, een andere bestemming kunnen krijgen. Daarover moet overleg mogelijk kunnen zijn.

De voorzitter: Ik vind trouwens ook niet dat we in de vorige zittingsperiode onderbedeeld zijn geweest. Er staan 114 groene RUP's op stapel. Ik weet dat dit niet tot het einde is gekomen, maar ze zijn er toch, terwijl de ondersteuning van de landbouw nihil is. Men moet nog veel doen in de landbouw om het groene in te halen.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, wat de vraag betreft inzake de gronden die zijn aangekocht en geen vergunning tot bebossen kregen, heb ik hier een lijst mee. Het lijkt me niet aangewezenen die mondeling te overlopen, maar ik zal ze u bezorgen. Hetzelfde zou ik willen doen met betrekking tot de tweede vraag. Ook daar heb ik een overzicht dat u kunt natrekken, mijnheer Maes. Mocht u vragen hebben, dan ben ik graag bereid daarop te antwoorden, tenzij de voorzitter het wel wenselijk acht dat ik ze wel mondeling overloop.

Dan is er uw derde vraag. U hebt verwezen naar artikel 35bis, paragraaf 5 van het veldwetboek. Deze procedure dateert inderdaad van voor het ruimtelijk structuurplanningsproces en zelfs van voor de opmaak van de gewestplannen. De wetgeving inzake ruimtelijke ordening heeft deze procedure bevestigd voor bebossingen in agrarische gebieden op het gewestplan. Deze wijziging van gebruik heeft echter geen wijziging van bestemming tot gevolg: het blijven agrarische gebieden.

Ondanks het feit dat de aangevraagde bebossingsmachtigingen geen formele bestemmingswijzigingen inhouden, vinden sommige lokale besturen dat dergelijke beslissingen onrechtstreeks vooruitlopen op de afbakening van de verschillende functies in het buitengebied, conform het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Het is niet mijn bedoeling om in te gaan tegen deze beoordeling van de lokale besturen. De betrokken bebossingsdossiers zullen uiteraard ter sprake komen bij de afbakening van het buitengebied. Dat werd hier daarnet al aangehaald. Dat het om gronden gaat die reeds eigendom zijn van het Vlaamse Gewest, die precies verworven zijn geweest met het oog op bebossing

Peeters

én die pachtvrij zijn, vormt onmiddellijk ook een argumentatie om ze als bos- of bosuitbreidingsgebied aan te duiden bij de afbakening van het buitengebied.

Indien er voldoende tegenargumenten zijn om deze gronden toch niet op te nemen in de 10.000 hectare aan nieuwe bos- of bosuitbreidingsgebieden, dan zijn deze pachtvrije gronden geschikt als ruilgronden voor gronden die wel worden aangewezen. Deze ruil zal op lokaal vlak gebeuren. Dit gebeurt niet alleen uit praktische en organisatorische overwegingen, maar ook omdat het de bedoeling is om de doelstellingen inzake bosuitbreiding op een verantwoorde wijze te spreiden over het Vlaamse Gewest en niet om de doelstellingen van één regio door te schuiven naar een andere regio. Indien het lokaal bestuur echter wel zijn instemming betuigt met de mogelijke bebossing, lijkt het mij logisch dat er geen bezwaar is tegen de onmiddellijke bebossing en dat deze keuze ook later in het afbakeningsproces wordt bekrachtigd. Ik ben me er immers duidelijk van bewust dat er op dit ogenblik geen enkel risico is dat de taakstelling van bosuitbreiding tegen 2007 zal worden overschreden.

Dan was er uw vierde vraag. Op planologisch vlak zal het proces worden gevoerd door de minister bevoegd voor de ruimtelijke ordening. Het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen stelt onder meer de volgende taakstelling voorop: 'In bijkomende bosgebieden en bosuitbreidingsgebieden wordt de nodige ruimte voorzien voor ongeveer 10.000 hectare nieuw bos.' De administratie bevoegd voor de bossen heeft hierbij de opdracht om in dit proces te waken over het bereiken van deze taakstelling.

Het is niet de bedoeling dat de bosuitbreidingsdoelstellingen alleen door het Vlaamse Gewest worden gerealiseerd. Het is ook niet de bedoeling dat het Vlaamse Gewest zijn verantwoordelijkheid ontloopt. Zonder op mijn beleidsnota vooruit te lopen, meen ik dat zowel het privé-initiatief als andere openbare besturen en mogelijk ook de publiek-private samenwerking een grotere rol moeten krijgen dan dat tot nu het geval was. Ik verwijs in dit verband ook naar het regeerakkoord. Het diverse pakket aan instrumenten waarover we beschikken om de bebossingsdoelstelling waar te maken, zoals de aankoop, de gezamenlijke aan-

koop, de subsidiëring van aankoop, de subsidiëring van bebossing, beheersovereenkomsten met resultaatsverbintenissen, grondruil enzovoort, zal in die zin worden ingezet en desnoods aangepast.

Binnen bestaande bossen kunnen heel wat maatschappelijke doelstellingen worden gerealiseerd, door onder meer randvoorwaarden te stellen bij het beheer en gebruik van bossen – een voorbeeld is de erkenningsregeling bij bosexploitatie – en door een gericht stimulerend en ondersteunend beleid, bijvoorbeeld via bosgroepen. Voor wat de bosuitbreiding betreft, besef ik ten eerste dat dit een stuk moeilijker ligt. Bosuitbreiding kan niet zomaar worden opgelegd aan eigenaars. Daarnaast zijn er heel wat hindernissen die beletten dat privé-eigenaars gemakkelijk overgaan tot bebossing. Ik denk daarbij aan procedures, aan rechtszekerheid, financiële ondersteuning, deskundige begeleiding en dergelijke. Ik ben er dan ook van overtuigd dat we verder werk moeten maken van het verder wegwerken van een aantal hindernissen.

Bij de realisatie van prioritaire bebossingsprojecten door de overheid – in de praktijk zijn dit de zogenaamde stadsbossen – wil ik ook de samenwerking met de privé-sector benadrukken, maar ik begrijp dat in dergelijke projecten de overheid het voortouw dient te nemen. Ik zal me strikt houden aan de bepalingen van het regeerakkoord terzake en de prioriteit geven aan deze projecten.

De voorzitter: De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben het echter niet volledig eens met uw intentie. U kunt op onze steun rekenen als u zegt dat het niet alleen het Vlaamse Gewest is dat het voortouw moet nemen in het aankopen en aanplanten van bossen. Zolang die afbakening in het RSV echter nog niet effectief is gebeurd, dan betekent dat ook dat er geen nieuwe industriegebieden kunnen worden afgebakend. De motivatie om geen machtiging te geven staat expliciet in het veldwetboek. De gemeente overschrijdt daar haar bevoegdheid en volgt niet de wetgeving zoals ze dat zou moeten doen. We gaan zien hoe dit verder verloopt, maar het spijt me dat die gemeentebesturen niet willen meehelpen aan het uitbreiden van de bosgebieden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de afbakening van risicozones voor overstromingen

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de afbakening van risicozones voor overstromingen.

Dit is een gevolg van het decreet inzake het integraal waterbeleid. De toenmalige minister van Leefmilieu had beloofd dat dit snel zou gebeuren.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, bij hevige en aanhoudende regenval komt het meermaals voor dat grote delen van gemeenten en steden te kampen krijgen met wateroverlast. De verkavelingsdruk langsheen waterwegen en falende rioleringen in steden en gemeenten liggen veelal aan de basis van wateroverlast.

Toen Vlaanderen in het najaar 2002 massaal werd getroffen door wateroverlast, stonden de toenmalige politici zwaar onder druk. De laatste jaren was immers te weinig aandacht besteed aan 'ruimte voor water'. Steeds opnieuw werd het decreet integraal waterbeleid naar voren geschoven als het belangrijkste wapen tegen wateroverlast. Tot op heden ontbreekt het echter nog steeds aan uitvoeringsbesluiten terzake.

Het in kaart brengen van de risicogebieden voor wateroverlast is eveneens van groot belang bij het beheersen van water. Aminor Water werkte reeds een eerste voorlopige afbakening uit van de risicozones. De gemeenten hebben inmiddels het eerste kaartmateriaal ontvangen dat de recent overstroombare gebieden of ROG's en de van nature overstroombare gebieden of NOG's aanduidt. Deze kaarten zouden de gemeenten kunnen ondersteunen bij de ruimtelijke planning of het afleveren van bouwvergunningen in bepaalde delen van de gemeenten.

De vraag is echter hoe de gemeentebesturen met het beschikbare kaartmateriaal moeten omgaan. Moet er niet eerst beter werk worden gemaakt van

definitieve betrouwbare informatie? Op basis van welke gegevens werd een bepaalde zone ingedeeld als risicozone? Is hierover wel voldoende achtergrondinformatie aanwezig? Werden de eigenaars van de mogelijke risicozones geconsulteerd?

De begeleidende nota bij de inmiddels beschikbare kaarten bepaalt in punt 7 dat 'de risicozones eerder indicatief en niet bruikbaar zijn tot op perceel-niveau'. Punt 8 van diezelfde nota bepaalt dat 'het Vlaamse Gewest er uitdrukkelijk op wijst dat er op basis van de voorliggende eerste afbakening van de risicozones geen nauwkeurige begrenzing tot op perceelsniveau verantwoord kan worden'. In diezelfde begeleidende nota is de conclusie dat de ROG2003-kaart veeleer moet worden beschouwd als een indicatie dan als een absoluut gegeven bruikbaar tot op perceelsniveau. Bijkomende validatie met terreinkennis of informatie uit modellen is dan ook aanbevelenswaardig, aldus de conclusie van de nota. Met andere woorden, de bruikbaarheid van de risicozonekaarten wordt in deze nota omschreven als te onvolledig om een vergunningenbeleid voor ruimtelijke ordening op te baseren.

Er ontstaat echter een probleem wanneer blijkt dat bepaalde gemeenten nu reeds hun gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen invullen op basis van de eerste afbakening van risicozones.

Mijnheer de minister, met deze uiteenzetting wil ik een aantal onvolkomenheden aankaarten die van levensbelang kunnen zijn voor de eigenaars wier woning in een risicozone wordt ingedeeld. Ik hoop ook meer duidelijkheid creëren voor wie wordt geconfronteerd met het vergunningenbeleid.

Is het verantwoord om de eerste afbakeningsplannen zonder voorafgaand overleg met alle betrokkene over te maken aan de gemeenten? Wat als deze kaarten foutief blijken te zijn? Volgens de begeleidende nota zijn de kaarten louter indicatief. Verdere uitwerking, studie en overleg zijn noodzakelijk om de juiste risicozones in Vlaanderen aan te duiden. Wat is dan de impact van deze ontwerpplannen op de nog op te maken plannen? Als deze kaarten dan toch massaal worden verspreid, waarom worden er dan geen juiste richtlijnen gegeven aan de gemeenten bij het overmaken van het kaartmateriaal? Wanneer wordt het eerste definitieve kaartmateriaal verwacht? Welke stappen moeten daartoe nog ondernomen worden?

Van den Eynde

Wanneer een perceel in een risicozone wordt ingedeeld, kan de waarde van de eigendom dalen. Zult u bij de afbakening van de risicozones dan ook voorzien in planschade voor de betrokkenen? Ik vermoed dat dit zal gebeuren in samenspraak met de minister van Ruimtelijke Ordening.

Na inzage van een bepaald gemeentelijk ruimtelijk structuurplan blijkt dat deze risicozonekaarten wel worden gebruikt bij de opmaak en afbakening van bepaalde gebieden in een gemeente. Wat zult u daaraan doen? Zult u met de bevoegde minister van Ruimtelijke Ordening overleg plegen in geval van misbruik van het kaartmateriaal?

De voorzitter: De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs: Tijdens de vorige legislatuur was er de zogenaamde watertoets als dé oplossing om ellende bij overstromingen te voorkomen. Het gaat hier om een zeer delicaat probleem. Een afbakening tot op perceelsniveau lijkt me heel moeilijk. We staan hier dan ook voor een delicate operatie die heel wat overleg zal vragen met gemeentebesturen en eigenaars.

De voorzitter: In mijn gemeente is er een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan. Er is een overstromingsgebied van 390 hectare. Het gemeentebestuur moest voor 31 maart zijn opmerkingen doorgeven over die risicozonekaart. Die kaart was in orde maar we hebben ze niet opgenomen in het ruimtelijk structuurplan omdat ze geen enkele juridische waarde heeft.

De omschrijving van het overstromingsgebied hangt ook af van de infrastructuurwerken die zullen worden uitgevoerd om dat gebied te omschrijven. Als dat niet te dicht bij de bewoonde gedeelten mag liggen, dan moet dat worden ingeperkt. Daartoe zullen een aantal infrastructuurwerken noodzakelijk zijn.

Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, de voorlopig afgebakende risicozones voor overstromingen zijn in grote mate gebaseerd op de inventarisatie van de recent overstroomde gebieden. Ze werden opgemaakt in samenwerking met alle betrokken waterbeheerders: de Aministratie Water, AWZ, de provinciale technische diensten en de gemeenten. Daarnaast

werden diverse bronnen zoals luchtfoto's en terreinkarteringen en andere experts geraadpleegd. Het is dus niet meer dan normaal dat de kaarten die zijn opgemaakt op basis van de best beschikbare kennis en van overleg met alle betrokkenen, ter kennis worden gebracht van de gemeenten die vaak zelf de grootste inbreng hebben gehad in de totstandkoming ervan.

De ultieme correcte risicokaart voor overstromingen bestaat niet. Dat is een utopie. De afbakening ervan hangt immers af van de criteria die men vooropstelt. De huidige voorlopige afbakening vertrekt van twee criteria: de in de periode 1988-2003 gekarteerde recent overstroomde gebieden en de begin 2003 beschikbare gemodelleerde overstromingszones. Van zodra er nieuwe criteria worden vooropgesteld, zullen er andere risicokaarten komen. Zo zal de nieuwe actualisatieronde die momenteel loopt, leiden tot een gekarteerde periode 1988-2004 en tot een aantal correcties aan de momenteel beschikbare overstromingskaarten. Eenmaal er meer computermodellen van waterlopen en hun valleien beschikbaar zijn, zal dit opnieuw leiden tot een verbetering van de risicokaart. Zo zal ook een lokale aanpassing aan het waterlopen- of rioolstelsel aanleiding kunnen geven tot het wijzigen van het huidige risico voor overstroming.

De uitvoerige begeleidende nota die hoort bij de risicokaarten voor overstromingen geeft een juiste situering van de kaarten en een correcte omschrijving van de bruikbaarheid ervan. De afbakening van risicozones is een continu proces waarbij de afbakening geregeld moet worden geactualiseerd.

Er wordt momenteel gewerkt aan een actualisatie van de recent overstroomde zones. Tegen eind 2005 zal ook de kaart met gemodelleerde overstromingszones gevoelig worden verbeterd. Op basis van dat kaartmateriaal en gericht op de nog te nemen beslissingen door de federale overheid over de criteria voor de afbakening van risicozones ten behoeve van het verzekeringsstelsel, zullen er nieuwe risicozones voor overstromingszones worden afgebakend. Naarmate die criteria meer zullen afwijken van de huidige voorlopig aangenomen criteria, zullen de afgebakende risicozones in functie van het verzekeringsstelsel ook meer afwijken van de huidige voorlopige risicozones. Het ligt dus in de lijn der verwachtingen dat de risicozones zullen worden verfijnd met gradaties naargelang de

Peeters

criteria die worden vooropgesteld en naargelang van hoe hoog het risico is.

De waarde van een eigendom zou vandaag in principe niet mogen wijzigen wanneer het ligt in een voorlopig afgebakend risicogebied. Die zones zijn indicatief en vooral gebaseerd op de gekarteerde recent overstroomde gebieden. Een eigenaar die weet dat zijn perceel kan overstromen, kent ook de waarde van dat perceel. Het is niet meer dan verantwoord dat ook een potentiële koper op de hoogte is van dit risico. Als er dus sprake zou zijn van waardedaling, dan gaat het om een correctie.

Een gemeente die de overstromingsproblematiek op haar grondgebied doorgaans zeer goed kent en die een ruimtelijk structuurplan opmaakt op basis van een kaart waar ze zelf in grote mate heeft toe bijgedragen, kan er bezwaarlijk worden van beschuldigd misbruik te maken van kaartmateriaal. Er kan alleen sprake zijn van misbruik, indien wettens en willens bepaalde gekende overstromingszones niet als dusdanig worden aangeduid of gebieden als dusdanig worden aangeduid die in de praktijk nooit overstromen. Over een dergelijke indicatie van misbruik heb ik geen weet. Als u daarover beschikt, vraag ik u die aan me over te maken.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het is uw woord tegen dat van mij. Uit de nota waarover ik beschik, kan ik niet opmaken dat alle diensten betrokken zijn bij de opmaak van dit document. Er staat enkel: 'Gezien het korte tijdsbestek waarbinnen het Vlaamse Gewest een eerste voorlopige afbakening van de risicozones diende te realiseren, zijn de risicozones een compilatie van reeds bestaande kaarten.' Ik kan daaruit niet opmaken of er voldoende overleg is geweest.

Wat betreft de afbakening van de ROG-gebieden, zal ik u het voorbeeld overmaken via een schriftelijke vraag. Dat bepaald gebied is afgebakend als ROG, terwijl het nog nooit is overstroomd. In het ruimtelijk structuurplan staat zelfs dat er voor de eigenaars van grond in dat gebied, een uitdoofsce- nario zal worden uitgeschreven. Dat kan niet.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.56 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting

SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting

BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand

BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetsevaluatie

WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen

BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme

OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie

CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie

SWAP : Subcommissie voor Wapenhandel

LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed

SLAN : Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid

OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

